

Orient Latin

Revistă trimestrială de literatură și arte.
Timișoara, an XIII, 2-3(50-51)/2006 .

Preț: 5 - 2,18 lei.

**Mulțumiri
domnului LIVIU CURTUZAN
pentru sprijinul acordat
revistei noastre.**

SF & more

3

**Supliment editat în colaborare cu
Cenaclul „H. G. WELLS” din Timișoara.
Coordonator: Laurențiu Nistorescu. În
acest număr: aniversare MARCEL LUCA;
semnează: ANTUZA GENESCU, SILVIU
GENESCU, DAN CIUHANDU.**

**Publicație editată
de Fundația Culturală
„Orient Latin”.**

**Adresa pt. corespondență:
Aleea Ioan Avram, nr. 1, sc. A,
ap.18, Timișoara.**

Tel.: 0727 212636, 0720 664665

**E-mail: nceranu@info.uvt.ro
iliechelariu@gmail.com**

**Director: Nina Ceranu.
Redactor-șef: Ilie Chelariu.
Redacția: Mihaela Dumitrașcu,
Maria Nițu, Ion Pachia
Tatomirescu.**

**Design & tehnoredactare:
©he & Ionuț Gavrilescu.**

ISSN 1453-1488

SF&more

3 Supliment editat în colaborare cu
Cenaclul „H. G. Wells” din Timișoara
Coordonator: Laurențiu Nistorescu

SF-ul, de la Luca citire

„Într-o perioadă destul de nebuloasă pentru fandomul românesc”, scria acum două decenii Viorel Marineasa, „Marcel Luca este printre cei puțini care înfrâng inerențele suspiciunii, apărând în diverse publicații de prestigiu: *Amfiteatru, Vatra, Orizont* etc”. Cine este acest Marcel Luca? Este un personaj pe creația și, deopotrivă, militantismul căruia s-a întemeiat, în bună parte, gruparea timișoreană a fandomului românesc de science-fiction, un autor de complet și – iertată fie-mi parafraza – chiar mai mult decât atât, pentru că în creația sa a încăput proza, scenariul (de film și de bandă desenată), catrenul și plugușorul (cine înaintea sa, în fandomul european, a mai scris plugușoare SF?), recenzii etc, dar și studii științifice riguroase (în special, în

domeniul pedagogic) ori excepționale construcții de relații interumane.

Marcel Luca s-a născut la 1 iulie 1946, într-o neaoșă comună bănățeană - Ianova de Timiș (astăzi, anexă rurală a orașului Receaș), debutând în legendara Colecție de Povestiri Științifico-Fantastice (în 1970) și, editorial, în volumul colectiv al cenaclului H. G. Wells (1972), cenaclu la formarea și structurarea căruia a contribuit din plin. În anii șaptezeci și optzeci, Luca este o prezență constantă în fanzinele *Paradox, Solaris, Omicron, Helion* și *Horeni* – și dați-mi voie să le amintesc celor care deplâng că românii nu au avut literatură samizdat, că aceste publicații, editate în mii de exemplare, nu rosteau nici un cuvânt despre „tovărășime” – totodată, este un „abonat” al premiilor naționale RomCon (în perioada în care acestea erau cu adevărat naționale, pentru că în ultimul deceniu ele nu mai exprimă decât capacitatea de înțelegere și organizare fatalmente limitată a unuia sau altuia din grupurile supraviețuitoare ale fandomului), în fine, cu prelungire până în primul cincinal al noului mileniu, este cel care dă membrilor fandomului SF din România inițierea, prin cea mai de însemnătate lojă *sciencefictionistă* din estul european, „Marcel Luca și ciracii”.

Dincolo de toate acestea, Luca mai are – fără îndoială, în temelii patronului său onomastic, unul din cei patru apostoli – o calitate de excepție în foarte orgolioasa lume a sefiștilor români: aceea de a nu se fi certat niciodată cu nimeni, nici măcar atunci când preopinutul o cerea cu tot dinadinsul. Să nu credeți însă că Luca, de data aceasta autorul, nu are tăria opiniilor: citiți „Caroline Project”, „Mesagerul”, „Planeta fără pterodactil” ș.a.m.d. și vă veți convinge.

SORIN DAMIAN

NICI VIITORUL NU MAI E CE-A FOST

Sesiune de eseuri și
comunicări H. G. Wells

Sub acest generic și pentru a marca 37 de ani de existență, Cenacluul H. G. Wells din Timisoara va organiza, în perioada 28-29 noiembrie, o sesiune de eseuri și comunicări SF, pe următoarele trei secțiuni:

- „mașina timpului”

- „chirurgia temporală”

- „istoria alternativă”.

Sesiunea este deschisă tuturor membrilor actuali și viitori ai cenaclurilor/cluburilor SF din țară, precum și creatorilor de limbă română de peste hotare, preocupate de fenomenul SF. Lucrările

propuse nu vor depăși 8.000 de caractere (patru pagini) și pot fi însoțite de cel mult trei elemente vizuale. Nu se limitează numărul de lucrări pe care le poate trimite un autor.

Toate lucrările meritorii vor fi recompensate cu diplome și vor fi

publicate în suplimentul SF al revistei Orient latin, fanzinul Paradox și alte publicații culturale partenere. Cele mai bune eseuri

și comunicări vor fi selecționate pentru volumul tematic, ce va fi editat, până la sfârșitul anului, în cadrul colecției H G W.

Lucrările pot fi trimise, în format electronic, pe adresele

antuzagenescu@lycos.com,
laurentiunistoresculugoj@yahoo.com

sau
valdan_calar@yahoo.com,
până cel târziu la data de 30 septembrie

2006.

Silviu Genescu

EXPRESIA FINALĂ

„Iată însă scrierea care a fost scrisă: Numărat, numărat, cântărit și împărțit”

(Danilo S.25)

Generalul Tant O Kraves, comandantul forțelor de invazie jelezienă, se foi nerăbdător în masa de gel protector care umplea încălta de explorare extravehiculară. Pentru pământeni, întregul agregat ar fi părut o combinație ciudată de mașină de spălat și pocher mecanic. Brațul multifuncțional, aflat pe partea stângă a incintei de explorare și luminile avertizoarelor contribuiau foarte mult la construirea acestei asemănări ciudate. Generalul Tant și ofițerii săi de stat major, așezați în jurul imensei mese de mahon drapată în catifea vișinie din clădirea din beton, ofereau imaginea nevinovată a unei spălătorii cu program non-stop așteptându-și clienții. Tant era tot mai furios. Nu era deloc obișnuit să aștepte, cu atât mai puțin să aștepte predarea cui. Pământul trebuia să fie o pradă lejeră pentru forțele sale, îmbarcate în puzderia de crucișătoare spațiale plasate pe orbită.

— De ce nu vin? Pufni îl cuprins de vibrația nerăbdării în fața victoriei atât de apropiate. Pentru cei din jur, descărcările neașteptate ale temperaturii său exploziv erau un adevărat pericol. Nimeni nu îndrăzni să intre în rezonanța de comunicare cu generalul. Un răspuns nelocul să te putea transforma într-o masă de deșeuri biologice greu de reconstituit. Și când Tant aproba resuscitarea nefericitului, avea întotdeauna grijă ca acesta să se trezească simplu soldat în marea sa armată. Sau mai rău, operator auxiliar la terminalul instalațiilor de forță.

— Vezi de ce nu vin odată, ordonă Tant maiorului Frewes L. Belma, aflat în dreapta sa. Acesta se ghemuie reverențios în încintă răspunzând cu un semnal umil și discret, alternându-l cu un ordin răstît cătănelor bătrâne din Gardă, amplasate într-un perimetru de protecție în jurul clădirii. Trimisese doi cercetași între dunele de nisip ale deșertului de afară. Aceștia se opresiseră în fața trupelor pământenilor, plasate în jurul întregii zone: unități de blindate, vehicule Fuchs de cercetare și alertă chimică. Soldații purtau echipament integral de protecție și la apariția patrulei jelezienă cei mai mulți îi urmăriră pe invadatori prin lunetele fixate pe armele lor de asalt M-16 sau pe carabinele Barrett, calibrul .50 Cătețele din Gardă așteptau noi ordine și se mulțumiră să scaneze dispozitivul pământean în căutarea unor amenințări imediate.

— Belma, ești idiot de-a binelcea? făcu

generalul pe un ton care nu prevestea nimic bun. la legătura cu șefii lor.

În adâncimea proteoatere a unuia dintre bunkerele DEFCON I aflat într-o locație secretă în statul Maryland, președintele Statelor Unite, Robert D. Mallory privea displayul de plasmă din centrul de operațiuni. Imaginile transmise în timp real de sateliții militari și camerele video de observație înfățișau orașul-fantomă creat în anii '60 în poligonul nuclear din Nevada. Pe străzile prăfuite, lipsite de orice fel de viață, în jurul clădirii pregătite pentru negocieri, numără 45 de invadatori. Senzorii termici nu înregistrau nimic și nici alte mijloace de explorare nu oferiseră date revelatoare despre delegația venită de pe orbită cu o oră în urmă.

— Parcă-s niște blestemate de mașini de spălat, mormăi președintele ridicând cana de cafea, neagră, cu inscripția „Cyanide Corporation Whishes You A Nice Day”. Îi lăsăm să mai fiarbă puțin în suc propriu, decise brusc șeful administrației americane. Sau să termine ce naiba au de spălat pe acolo. Spre stupoarea celor din jur își aprinsese un trabuc gros Cohiba. Fuiorul gros, de fum albăstrui, fu aspirat de instalația de purificare a aerului. Pentru cei care-l cunoșteau pe președinte, trabucul semnifică ori un moment de mare satisfacție pe plan politic, ori tensiuni pe care simțea nevoia să le disemineze puțin de zor. Secretarul de stat îi întinse o scrumieră cu inscripția „Who is gonna light my fire?” pe care o luase, prevăzător, din Biroul Oval. Președintele se întoarse îndatoritor spre el.

— S-a recepționat un nou mesaj de la ei, îl informă secretarul de stat. Vor să știe când apare delegația noastră. Ce le spunem?

— Transmițeti-le că oamenii noștri sunt pe drum. Să aibă naibii răbdare. Cinci elicoptere Blackhawk de transport își încălează motoarele la baza aeriană Nellis din Nevada, având misiunea de a transporta la negocieri un grup restrâns de savanți, militari și pe secretarul general al ONU. Fusese luat pe sus de la sediul din New York și așezat pe locul din spate, al ofițerului cu armamentul, de la bordul unui F-18 care zbura cu Mach 2 spre Ellis. Nu i se spusese nici un cuvânt despre scopul prezenței sale la Nellis. Dar nu acesta era adevăratul motiv al întârzierii delegației pământene. Președintele Robert D. Mallory avea, oricum, intenția să joace la cacealma, însă trebuia să se asigure că descoperă la timp punctele vulnerabile ale extratereștrilor înainte de a lovi.

Până acum, eforturile sale nu dăduseră rezultate prea promițătoare.

Cu ajutorul senzorilor de mișcare și camerelor video instalate în pripă în clădirea „primăriei” din Nuke City nu reușiseră decât să numere 6 „mașini de spălat” cu totul, care aveau intenții foarte clare. La sediul NSA de la Fort Meade se încerca interceptarea comunicațiilor vizitatorilor nepoștii înșă ascultarea prin toate mediile posibile de emisie se soldaseră cu un eșec. Comunicațiile invadatorilor nu se făceau prin radio, în afara celor destinate pământenilor. Toate mesajele primite de la ei nu vorbeau decât de predarea necondiționată a Terrei, alternativă fiind distrugerea civilizației umane. L se oferea în schimb șansa de a fi sclavii invadatorilor.

— Știi ce-a spus generalul Cambrone la Waterloo, când i-au cerut englezii să se predea? mormăi președintele strivind în scrumieră trabucul pe jumătate fumat.

— Merde.

— Ah, Steve, fiicu Mallory surprins, și parcă puțin dezamăgit. Descendent al unei familii de negri haitieni, Marchand știa mai multe despre istoria Franței decât majoritatea americanilor și când președintele îl trimitea la Paris să negocieze cu afurisiții de la palatul Elysee, nu avea nevoie de traducători. „Cum naiba am putut uita chestia asta?”, se întrebă Mallory vag indispus. Parcă-l și vedea pe Marchand discutând în biroul lui de la Departamentul de stat: „la ghițici ce m-a întrebă POTUS (Prezident Of the United States)?”

— Cam asta o făcăm și noi în final, promise Mallory ignorând ascendentul creat.

Generalul Tant O Kraves acceptase, în cursul schimbului de mesaje cu pământeni să se

azeze la masa negocierilor pentru a perfecta predarea planetei. Le trimise soamaia imediat ce se instalase cu întreaga Armadă pe orbită. Nu se atinsese de sateliții de comunicații tocmai pentru a permite un dialog înainte de pornirea ostilităților. Tant se mândrea cu faptul că putuse toate războaiele într-o manieră plină de eleganță. Nu ataca decât atunci când înamicul refuza să se predea și să accepte să devină sclav al Imperiului Jelezian, întins pe mai bine de jumătate din Galaxie.

Pământeni se învoiseră cu negocierile directe și tot ei precizaseră și coordonatele întâlnirii: undeva, în mijlocul unui deșert, departe de tensiunile perturbatoare ale lumii lor. Însă lipsa lor de respect încesuse să-l facă pe Tant să regretre că se coborâse până într-acolo încât să vină la masa negocierilor. Absența partenerilor de tratative nu putea însemna altceva că-l desconsiderau. Pe el și întregul său stat major. „Lasă că vă educ eu”, își promise Tant din ce în ce mai nervos.

— Belma, ce se aude cu cercetașii tăi? Se întoarce generalul spre maior. Era sub demnitatea lui să discute direct cu soldații.

— Au ajuns la marginea deșertului. Nici o mișcare în dispozitivul inamic, vibră Frewes grăbit, catifelându-și rezonanța pentru a nu tulbura prea mult gândurile generalului. Au găsit în schimb un panou cu o inscripție în limba în care s-au purtat primele tratative cu pământeni, adăugă maiorul îndatorit.

— Aruncă-mi-o încoace, replică — pliticit — Tant. Unu dintre hobby-urile sale era lingvistica. Traduse în dulcea limbă a poezilor jelezieni toate reziduările culturale ale civilizațiilor înfrânte, ridicând primitivismul acestora la rangul unei măngâierii filosofice pentru orele tihnite ale jocrilor intelectuale de la Palat.

Maiorul ordonă cercetașilor scanarea panoului pământean și proiectă imediat pe perete inscripția: NEVADANUCLEAR FIRING RANGE. KEEP OUT.

— Aveți idee ce vrea să însemne? susură maiorul. Din datele culese discret de translatorul său atasat înceitei rețele și se aflau într-un fel de stațiune de odihnă pentru personalul concediat, dar preferă să-și păstreze concluzia pentru sine. Nu-i poți strica lui Tant plăcerea descifrării micilor inscripții întâlnite în peregrinările sale cuceritoare.

— „Keep Out”... Este un imperativ dar nu cred că ni se adresează nouă. Cred că este o chestiune de nuanță... răspuse generalul Tant. În semn de dispreț față de inamicii potențiali ai imperiului, generalul ignora total semnificația limbajului acestora. În cazul inscripțiilor pământenilor, Tant se decise să le traducă de la coadă la cap, recompuând înțelesul după cum binevoia el. Fără, sensul real al inscripțiilor rămănea un mic secret pe care, uneori, îl împărțeașă lingviștilor jelezieni atunci când avea poftă de savuroasele discuții cu savanții de la palatul imperial. „FIRING RANGE”, se gândi

generalul protejându-se de orice interferențe cu aparatură de comunicare. „Un blestemat de poligon”. De sus, în timp ce grupul de nave de recunoaștere survola zona, totul sugera că fuseseră invitați într-una din așezările pământenilor. Tocmai descoperise că aceștia erau gata să-și încerce armamentul pe replici ale propriilor lor așezări ceea ce sugera că avea de-a face cu adversari care nu se dădeau înlături de a nimice, suficient de războinici pentru a accepta umbra unei provocări din partea lor. „O capcană?”, se întrebă Tant O Kraves brusc învelit. Era un motiv suficient pentru a deschide focul, ștergând această civilizație primitivă de pe fața pământului, însă știa că mai avea o îndatorire înainte de a face ce se pricepea el mai bine. Era secretul care însoțea fiecare dintre expedițiile lui, la Grădina Expresiei Supreme, dezvăluită, pentru inițiați, în cuvintele celei de-a III-a Profetei de pe Lgnalla Saretis. Jurământul pe care înaintea Primului Sacerdot îl obliga să caute Expresia chiar și în această lume mizerabilă după care era liber s-o distrugă sau să accepte predarea ei. Din acest punct, îi era indiferent ce curs vor lua evenimentele.

— Am să ies puțin afară, anunță el, iar maiorul vibră îndatoritor, ordonând imediat formarea escadrului generalului. Tant O Kraves îl pironi cu un flux de semnale de rezonanță care începură să dezorganiză structura moleculară a ofiterului său. Bietul Frewes L Belma se lichefie în incinta lui de explorare amestecându-se cu gelul verzui.

— Mă pot apăra și singur, prietene, susură generalul Tant O Kraves pulverizând în calea sa toate ușile până la ieșire. Cum nu adăugase nici un alt idiom referitor la Belma, compensațiile de integritate biologică ale unității de protecție începură să refacă structura acestuia. Din masa de gel se ridică proiecția tridimensională a maiorului, iar ceilalți găsiră că arăta mult mai înțelept. Nădăjduiau cu toții că sistemul îl va corecta și tendințele de arivism și aroganța sa insuportabilă.

Fără să știe, președintele îl avea sub priviri pe generalul Tant O Kraves, urmărit acum prin camerele de luat vederi instalate pe stâlpii de pe străzi de o echipă de tehnicieni ai CIA trimiși cu elicopterul înainte de sosirea extraterestrilor.

— Parcă a scăpat din Cesar Palace, Las Vegas, comanda Mallory dezgustat. Poate că ar trebui să-i întrebăm care-i potul zilei, adăugă președintele.

— Yes, sir, răspuse, regulamentar, căpitanul de marină, deși se gândise imediat că potul zilei nu putea fi decât Pământul.

Ofițerul cu valiza Apocalipsei, codurile de activare a arsenalului nuclear american, se afla în fotoliul de lângă președinte. Armamentul nuclear de pe orbită era pregătit de lansare asupra flotei de invazie în caz că președintele considera că nu mai este nimic de făcut. Sigur, vor pierde

instantaneu întreaga rețea de comunicații prin satelit iar Internetul se va duce naibii.

Secretarul de stat, Steve Marchand, reveni lângă șeful executivului.

— Știti, Londra vrea să-și trimită proprii săi oameni aici, sopiți el. Din păcate, s-ar putea să nu ajungă la Nellis AFB în timpul util, se plânse el.

— Steve, îți dau șansa să-ți reformulezi afirmația. Cum trebuia să spun?

— Din fericire s-ar putea să nu ajungă la timp la Nellis AFB, recită Marchand ca un școlar pus să repete, la tablă, enunțul corect. De fapt, secretarul de stat se temea cel mai mult de umorul negru al președintelui decât de amestecul reprezentanților Europei. Un individ care bea cafea dintr-o cană cu emblema Cyanide Corporation și se părea predispus să apese mult mai degrabă pe butonul nuclear decât unul care accepta o inscripție pașnică, de genul „Have A Nice Day Boss!”. Credea că ar fi fost mult mai indicat în această criză să intervină în sistemul său decizional și alți lideri. Premierul britanic, James Prescott, cerea insistență să i se facă legătura cu președintele. Mallory dădu aprobator din cap. Nu-l putea ține prea multă vreme în așteptare.

— OK, Jim, glăsu președintelui privind-l pe locatarii reședinței din Downing Street 10 pe monitorul legăturii securizate, cum ați aflat? Tipii ăștia n-au emis pe banda internațională de urgențe. Marchand se îndepărtă imediat și își spusese că Bossul intrase într-o încurcătură la naibii. Premierul era întotdeauna tranșant cu Mallory, îi spulbera în câteva clipe barajul de mincuni și onctuoziități diplomatice și nu de puține ori Marchand se întrebase dacă nu cumva Casa Albă era anexa de peste Ocean a complexului guvernamental Whitehall. În fond, fuseseră cu toții britanici până în 1776.

— Avem la Washington mai mulți prieteni decât crezi tu Bob, zâmbi Prescott.

— Mda... Băiatul ăla al vostru de la Fort Meade trebuie să fie extrem de capabil. Dacă-l descoperim noi înainte să-l retrageți voi, face închisoare pe viață la Levenworth promise președintelui.

— Bob, termină cu rahaturile, ripostă premierul. Ce ofertă le faci la negocieri? Ți-a cer predata necondiționată.

Londra își făcuse bine temele, aprecie Mallory.

— Le dăm întregul sistem solar, minus Pământul și Luna, glăsu el. Dacă nu le convine, le fac pedichiuca cu un snop de arme nucleare. Era o expresie a politicii sale dintotdeauna. Mallory își dăruia numai ceea ce avea deja.

Președintele închise ochii, lăsându-se pe speteza fotoliului de parcă s-ar fi pregătit să tragă un pui de somn. Se întrebă dacă vi fi ea în „Independence Day”. Habar n-avea să piloteze.

— Eu zic să-l dăm Phenianul, Bob, îl auzi pe premier. Președintele clătina zâmbind din cap. Afurisitul de umor englezesc la lucru. De fapt,

remarca rezuma în termeni foarte practici un adevăr: ei doi conduceau lumea și nu aveau de gând s-o împartă cu nimieri.

Tant O Kraves glăsu în cea de explorare pe strada mare din Nuke City orientându-se după harta arfășită de unitatea sa. Kraves detectase și câteva tunele subterane, însă avea de gând să le cerceteze după ce va fi terminat cu orașul. Se opri la intersecția dintre Main Street și Edward Teller Street, examinând inscripțiile de pe tablățele scorjite și firmele de pe clădirile pustii. Era de-a dreptul dezgustat de sărăcia lor ideatică. Citi în grabă, fără să se impiedice de subtilitățile care nu existau: RESTAURANT, BIBLIOTECĂ PUBLICĂ, HERTZ RENT A CAR, SPĂLĂTORII CHIMICĂ, RESTAURANT, CINEMA, HOTEL MAJESTIC, MAGAZIN DE ARTICOLE SPORTIVE ȘI PLAJĂ, RESTAURANT, BAR, ȘCOALĂ, BIROUL DE AVOCATURĂ HARRY TRUMAN, RESTAURANT, REPARAȚII AUTO, POPICĂRIA NAGASAKI.

Generalul avansă nesigur pe strada Edward Teller recomunând inscripțiile într-o formă primară a unui discurs poetic existențial dar abandonat imediat. Nu-i keșea nimic. Nu rima nimic și puținătatea noțiunilor cu care era obligat să jongleze cerea un adaos lingvistic propriu substanțial doar pentru asigurarea coerenței ideilor. Nemulțumirea lui Kraves se dizolvă însă într-un val de satisfacție personală. Chiar și din această confruntare cu sărăcia lingvistică a primitivei civilizații pămăntene se alesese cu un indice valoros. Așa cum arabescurile filosofiei jelezene înghășinaseră fără opintelă nevolnicile cuvinte ale băștinaișilor. Armada sa va absorbi orice rezistență pămănteană. Nu mai avea nici un fel de îndoieli în ea și o campanie atât de elementară încât putea să nici nu participe la desfășurările operaționale. Își putea dedica timpul și energiile altor ocupații mult mai relaxante. Sigur, va schița planurile generale ale ofensivei și va vizita ruinele orașelor calcinate de flota sa. Se gândi că focal neiertător al armelor jelezene va cauteriza această planetă și atunci va accepta provocarea ridicării la nivelul unui limbaj filosofic al inscripțiilor rămase în orașele distruse numai pentru că supraviețuiseră, precum soldații cei mai căliji în luptă. Era un omagiu secret, o rezervă de sensibilitate ascunsă atent de întreaga ierarhie a imperiului.

Trimese un semnal de apel spre Marele Preot, aflat la bordul navei-amiral, momentan confundat într-una din secețele sale meditative, adăugând cu o umilțită neobșnuită pentru el cererea de a se consulta cu prelatul. Onoratul T'aubn J Korw rămăsese inert de la sosirea delegației pe Pământ, învăluit în tăcere ca într-o matrice defensivă integrală.

— Veai ataca numai după ce-ți dau eu aprobarea pentru operațiuni, îi spuse Marele Preot fără să se mai obosească cu examinarea firmelor

și tablățelor indicatoare din Nuke City. Văzuse din prima clipă că Expressia nu se putea ascunde între literele jalnicului limbaj pămăntean, însă era îndoiitorul lor cea mai sfântă să caute neobișniți în toate lumile întâlnite în cale. Așa cum se spunea chiar în limba negocierilor cu pămăntenii, trebuiau să nu lase nici o piatră neîntoarsă.

Generalul înconșuții în o expresie plină de respect, folosindu-se de protocolul stabilit pentru abordarea Marelui Preot. Acest lucru însemna că nu vor coopera decât în cadrul descris în codicele imperial, ceea ce, într-o primă instanță era dezavantajos pentru Kraves. În calitatea sa de Inițiat-soldat îi era supus necondiționat Marelui Preot până ce acesta termina cercetările pentru găsirea Expresiei Finale, dar odată declanșate ostilitățile nimeni nu se mai putea interfera cu deciziile generalului.

— Inițiez secețea de căutare automată, îl anunță Marele Preot și generalul se conectă la terminalele de pe nava-amiral, urmărind reperajul pe scara întregii planete.

— Am găsit-o, enunță, fără nici o umbră de emoție, Marele Preot. Era un triumf personal, detectase Expressia Finală înainte ca generalul Tant O Kraves să înceapă măcar să-și compună starea de meditație necesară absorbirii Expresiei. Onorabilul T'aubn J Korw va intra în analele imperiale și se va bucura de toate onorurile. Este peste tot în această lume, generale, sfârși Marele Preot, de data asta pe un ton disprețuitor. Nici tu, nici aceste creaturi ignobile nu ați fost în stare să-i percepeți vibrația distinctă. Te află la câțiva pași de ea, Tant O Kraves, iar tu-ți pierzi vremea cu nemernicele tale gânduri de mărire. Nu vei avea parte de nici un fel de onoruri și întregul tău trecut se va spulbera în vânt, susură Marele Preot.

Unitatea de urmărire de pe nava-amiral îl direcționa la cinci kilometri distanță, pe șoseaua care se desprindea de Nuke City. Era acolo, „*Aven viziumea sfârșitului, când Steaua dătătoare de viață și cerul pe care-l cunoaștem vor înceta să mai existe, când Marele Spotju nu va mai avea milă și distrugerea va păși necruțătoare prin preajmă*”, citi înfiorat generalul. Trecură ca fulgerul prin dispozitivul militar pămăntean, fără să poată fi oprit. De fapt, nimeni nu îndrăznea să ridice arma și să tragă. Incinta de explorare extravehiculară se transformase într-un bolid gonind cu o viteză înfricoșătoare. În plus, se aflau încă înaintea tratativelor și treple nu puteau face nimic fără aprobarea Washingtonului.

— Trebuie s-o ieși cu tine, îi aminti, cu o îngrijorare perversă, Marele Preot. De celelalte ne ocupăm noi.

Pentru Tant O Kraves era ultimul gest care îi mai era permis înainte de degradarea și dezonorarea acceptării celor Opt Penitențe în fața consiliului secret imperial. Ordinea ofițerilor din clădirea „primăriei” din Nuke City să părăsească imediat zona și să intre pe culoarul de transbordare deschis de flota. Se vor întoarce pe orbită abandonând imediat orice campanie. Această

lume va rămâne în vece neatinșă. Odată ce Expressia Finală fusese descoperită, Imperiul își aflase limitele și timpul rămas până la dispariția lui între pulberile de stele. Marele Preot se apucase deja să calculeze datele implacabile ale finalului.

De data asta, președintele Robert Mallory fu mai mult decât încântat să sune el la Londra.

— Au plecat, și-au luat blestematele lor de mașini de spălat și s-au cărat de aici, îl anunță el pe premier imediat ce imaginile acestuia apăruse pe monitor. Mallory aborase aerul superior al celui cărui ia se datorau toate celelalte întâmplări. Observă că Prescott apăruse fără cravată la gât, într-o cămașă de mătase. Părea obosit și plictisit. — Șim, i-o întorse premierul Marii Britanii. V-au spus că suspenda orice tratative și că nu vor mai reveni niciodată aici. Au găsit ce-au căutat.

— Ai idee ce căutau aici? Îi încercă președintele.

— Toate panourile de circulație cu „Sfârșitul drumului cu prioritate”. Bob, îți poți imagina ce s-a întâmplat? Poți coborî, o clipă, din înaltele tale sfere politice ca să analizezi caraghiosul acestei situații?

Mallory dădu răzând din cap.

— Da, au venit, ne-au cerut să ne predăm naibii, după care au cărat toate panourile cu ei. Huliganii dracului!

— Nu s-au sinchisit de platformele tale orbitale cu capete nucleare - aproape, nu ai nici un drept să le instalezi acolo, încalci toate tratatele în vigoare - în schimb au rămas impresionați de niște semne de circulație pe care le-au teleportat pe navele lor. Ultima apărare a Pământului, niște panouri de circulație, comentă premierul așfând un rictus amar. Președintele SUA găsi că era momentul să-și aprindă încă un trabuc Cohiba.

— Sper că nu te deranjează, fișu el. De data asta, va fuma trabucul până la capăt și-și va turna un pahar mare de Wild Turkey 101 imediat ce va ajunge la Casa Albă. I-am învins cu un semn de circulație, zise el.

— Nu vom afla niciodată ce înseamnă pentru ei „Sfârșitul drumului cu prioritate”, ficu premierul îngândurat. Ce ar putea să însemne chestia asta în limba lor, Bob? Mallory clătină din cap și, pentru prima dată, pe figura sa se cuibări o expresie de regret.

— Habar n-am, dar am senzația că am scăpat o afacere pe cinste, Jim. Dacă am fi știut ce vor ne-am fi putut tocni la sânge. „Sfârșitul drumului” contra tehnologiei lor de teleportare. Sau măcar rahatu' ăla de levitație antivibrațională folosit de mașinile lor de spălat să ni-l fi dat. Premierul îl privi ca un autist căruia trebuia să-i atragi atenția asupra ta când îi vorbeai.

— Ne-ar fi dat mărgelile, Bob. Cum am făcut și noi, când nu am aplicat politica sănătoasă a canonierei, le-am trimis băștinaișilor mărgelile, oglinzi și baloturi de stofă.

DAN
CIUHANDU

Proiectul luminii

Jeff stătea pe terasa aerogării și sorbea dintr-un pahar umplut cu un lichid portocaliu. Din când în când se uita la ceas, încercând să nu se plictisească prea tare. Legea din laboratorul de testare pentru piloți și aștepta să iasă și copilotul său. Era o zi superbă și lucrul acesta se transmisese pasagerilor și personalului navigant. Se uita atent la fețele celor care străbăteau grăbiți spațiul din jur și nu reuși să vadă decât bine dispuse. Se gândi că și controlorii de zbor sunt în aceeași bună dispoziție. Oare și ei răd cu gura până la urechi? Michael, copilotul sau, apără din mulțime și se așeză lângă el (ținând într-o mână un pahar cu lichid de aceeași culoare, iar pe umăr o geantă ușoară de voiaj).

— Te încarci energetic, Michael ?

— Am luat la mine parametri de zbor, răspuns este direct. Decolăm peste exact o oră și cinci minute. Ne întorcem peste douăsprezece zile, opt ore și zece secunde din momentul pleării. Cum te simți astăzi?

— Mă simt minunat, la fel ca și cei care sunt pe aici prin preajmă. Sunt de-a dreptul bine dispus.

— Ce te-a întrebă cei de la verificări?

— M-a întrebă ce am în cutie, spuse calm Jeff.

— Și ?

— Le-am spus că mi-am luat prietenii cu mine. Papagalul și maimuțica. Pe Cip și Puk.

Michael se aplecă spre cutie și spuse blând:

— Cip, te bucuri ca zburăm împreună?

Cip se fii nervos în cușcă și ciripi:

— Ești un papagal, ești un papagal.

Jeff interveni pârîntese:

— Cip, nu fii obraznic să nu te trezești cumva la bagaje!

— Au avut obiecții ? întrebă Michael. Știi că îi apucă zelul câteodată și încep să aplice toate restricțiile pe care și le amintesc. Ba mai inventează și altele noi.

— Erau bine dispuși, chiar au făcut glume pe seama mea, noroc că nu-i bag în seamă. În fond, care este problema din moment ce mi-am asumat răspunderea? Să nu exagerăm. I-a interesat, în schimb, conținutul părții inferioare a cutiei.

— Te chinătește talentul din nou?

— Da de unde, sunt doar elementele esențiale supraviețuirii, pe durata zborului, pentru

Cip și Puk. În schimb s-au interesat așa, de formă, dacă te deranjează cumva prezența lor la bord,

— M-a pot să ai obiecții? De două ori m-au înlocuit ce succes, nimeni nu a bănuțit că am rămas la sol. În afară de tine, cine ar fi înțeles că avem de rezolvat câteva probleme de familie... Mare noroc am avut cu ei.

— Michael, am făcut-o din prietenie pentru tine, era normal să găsești o cale să te ajut. Dar mi-a și plăcut să le fac o farsă înfumurărilor de la controlul zborurilor. În plus, am înregistrat pentru mine toate convorbirile avute cu ei. Într-o zi le voi face publice, așa, să le arăt tuturor cât de naiv pot fi indivizii aceia cu aere de conducători. Să vadă toată lumea cine sunt cei care ne conduc. Chiar zilele trecute mă uitam la înregistrările făcute în cabină. Pusesem maimuțica pe locul ăia, o legasem în centuri, în loc de manșă țina o banană, iar pe cap avea o jumătate de nucă de cocos pe post de cască! Semăna leit cu tine. Papagalul stătea pe umărul meu... Tot ce spumeam eu, repetă. Cinci secunde până la apărind, am anunțat eu. Papagalul după mine. Avem putere maximă, decolăm. Papagalul la fel. Și tot așa, vreme de opt minute. Ne-am înscris pe traiectoria stabilă, apoi am oprit transmisia. Ce să-ți povestesc, e copilotul perfect! Iar lui Puk, dacă i dai o banană stă unde-l pui până o termină...

Michael răsă cu lacrimi, apoi adăugă.

— Nu li s-a părut nimic suspect?

— Da de unde, confirmau tot ce le transmiteam, mai ceva ca Cip. A mărât careva la un moment dat, dar l-am liniștit spunând că ești cam răgușit... Și nu s-a lăsat chiar cu una cu două, cică să-i spun cum ai trecut de control, dar l-am auzit pe altul liniștindu-l că nu se semnalase nici o afecțiune la nimeni în ziua aceea. Simplu, nimeni nu a bănuțit că am fost singur. Termină de băuț și hai să plecăm! Nava a fost verificată, încălțătura este de ieri la locul ei.

Se ridicară de pe fotolii și se îndreptară spre poarta de ieșire a personalului navigant. După un sfert de oră erau deja în cabina de comandă a navei și începură procedura standard de verificare dinaintea decolării. Totul era în ordine. Începu numărătura inversă și la exact 360 de kilometri altitudine porniră și motorul principal de croazieră. Mai salutară câteva nave care se întorceau în curs în timp ce măreau viteza din ce în ce mai tare...

— Distanța? întrebă Jeff.

— 750000, răspuse Micael.

— Viteza?

— 220.

— Menține viteza și comunică centrului coordonatele actuale.

Michael se conformă, apoi se relaxară amândoi. Trecură cu bine de toate fazele care necesitau o atenție deosebită iar acum puteau contempla stelele împrățiate pe tot în jurul lor. Aveau de schimbat direcția de zbor de cinci ori pe traseul de urmat, în rest nici o manevră deosebită, trebuiau doar să se asigure că totul funcționează normal.

— Dacă o să te rog să mă ajuți o vei face? întrebă Jeff.

— Tot la ... experimental acela? răspuse Michael.

— Tot la ... de data asta sunt sigur că va reuși.

— Crezi că am de ales? Nu ești tu prietenul meu? Nu fi-ai riscat pielea de atâtea ori pentru mine? Alege doar un moment potrivit, să nu se observe la bază că avem alte preocupări la bord.

— Am riscat? N-am riscat nimic. Ți-am spus că-mi place să-mi bat joc de ei ori de câte ori am ocazia! Problema este: ce vor face dacă-mi reușește experimentul? Să vezi ce călcați pe bombeu se vor simți. După ce au omorât atâtea numai din dorința de a se umfla în pene... Mie sincer mi se face greată când îi aud ce sacrificii au făcut. Au făcut-o pe pielea altora, așa e cel mai simplu. Nimeni n-o să-i acuze de crime vreedată, ar eu, personal, i-aș cam ascunde pe câțiva dintre ei. Nici nu vreau să-mi aduc aminte ce porcări au făcut numai ca să se acopere de glorie. Mai bine nu mai spun nimic, să nu mă enervez mai tare. Dar cum să nu te nervezi când afli că s-au apucat de cel mai mare proiect finanțat vreedată și la sfârșit l-au umplut de victime. Auzi domnule, „Proiectul luminii”! Michael? Și s-ar fi părut chiar așa de grandios să lucrezi la așa ceva?

— Da' de unde, am eu probleme mele, am de întreținut familia, nu umblu după prostii galactice. În plus, am ce-mi trebuie, cu timpul stau mai rău.

Jeff încercă să se liniștească dar nu se putu detașa de gândurile care-l urmăreau de când își pusese în cap să rezolve problema supraviețuirii la viteze superluminice! La acel proiect ar fi lucrat și el, doar avea câteva idei nobile mere de pus în practică, dar nu a fost loc pentru ei. Avea la activ câteva abateri disciplinare și cei așei trebuiau să fie intruchiparea perfecțiunii. Din interes, urmărise toate fazele desfășurării acțiunii. Rezolvarea problemei vitezei superluminice nu fusese chiar o joacă. Problema a apărut exact când nu se aștepta nimeni la nimic rău. Nava era gata de zbor, făcuse câteva probe fără încălțătură, se stabilise componența personalului navigant. O parte din locuri erau ocupate de câțiva directori importanți, iar pentru restul pasagerilor s-a făcut chiar o loterie, așa de mare a fost cererea. Au pornit la drum cu mare tam-tam și totul părea că decurge normal. Adică până la depășirea vitezei luminii, când au înțeles brusc comunicațiile cu echipajul. Uzuzismul s-a topit brusc și nava a fost trecută în regim automat, la fel ca la zborurile de test. A aterizat după trei zile. Când au deschis-

o, au văzut o priveriște de abator. Muriseră cu toții, parcă tăiați în săbii.

Ce scandal a mai ieșit! Au intervenit experții în accidente spațiale. Au descoperit că a fost neglijat un mic dar esențial amănunt. La atingerea vitezei luminii, corpurile vii se contactă mai puțin decât cele metalice. S-a demonstrat că în acel moment capsule se transformă în gloanțe, cataramele în lame ascuțite, fermoarele în ghilonte, iar ațele din țesături în fire tăioase. Nimeni nu a avut scapare. Așa a venit flișe și rezolvarea. Cineva a sugerat drept soluție călătoria în costumul lui Adam. La început au râs de el, dar respectiv avusesse dreptate. S-a făcut un zbor de probă la mutarea unei colonii de maimuțe antropoide pe cale de dispariție, dintr-un sistem planetar în altul. Atunci s-a întâmplat aproape aceeași poveste, spre disneșirea gulerelor scrobite. Blana maimuțelor s-a dovedit la fel de ucișagă ca și metalele din îmbrăcăminte. Alt scandal, alți pedepșiți, alți exilați. Cineva însă avut o idee salvatoare: epilatul total! De data aceasta a mers totul perfect și au început să caute soluții pentru călătoriile fără îmbrăcăminte. De acest lucru a început să se ocupe colectivul de compartimentare al navelor de pasageri. Au unul pentru femei, unul pentru bărbați și unul mixt. Așa le-au și botezat. După câteva zboruri au descoperit că unul mai hătru tăiașe peste „Mixt” și scrisese „Nudișii”. Problema era rezolvată, dar a rămas inconvenientul epilatului total.

Jeff se gândea cu plăcere că el singur deținea cheia rezolvării problemei. Își amintea cum i-a venit ideea. Simplu ca utoatul pe fereastră. Era acasă și afară plouă cu gâleata. Se uita cum plouă când a trăsniț undeva pe o culme din apropiere de-au zângăniț geamurile. Odată cu tunetul i-a venit ideea. Dar dacă era de vină presiunea linoasă din afară? S-a documentat, a luat-o de la tunetul în regim de zbor supersonic și a descoperit bang-ul superluminic. Asta era! Lumina din afara navei crea o presiune suplimentară în interior. Se producea un conflict între fotonii artificiali din spațiul restrâns al navei și cei naturali, adică suță la suță produși de stele. O mică diferență în coeficientul de reflexie diferit al metalelor și îmbrăcăminteii față de al țesuturilor umane putea duce la o catastrofă. Soluția pentru evitarea ei era simplă. Trebuiau obturate toate hubourile navei, pentru ca lumina naturală să nu mai pătrundă.

Lui Jeff nu-i venise să se prezinte în fața unei comisii din cadrul proiectului fără o demonstrație matematică solidă. Ar fi riscat să nu fie nici măcar ascultat. Dar dacă venea cu un experiment reușit, lucrurile s-ar fi schimbat. Experimental îl va face în cursul acestui zbor, folosind o parte din prețioasa încălțătură. Premeditase îndelung acest lucru, pentru că nu-și putea să se finanțeze din resurse proprii. Chiar și așa, îl costase destul de mult comutatorul în trepte pentru motorul superluminic. Asta l-ar fi depășit financiar pe Michael, desigur. Lui nu avea cine să-i facă reproșuri că își cheltuiește banii aiurea. Cât privește motoarele, nimic mai simplu, le avea în casă. Era unul dintre puținele care se ofereau să facă asemenea transporturi. Pur și simplu, multor piloți le era teama să le transporte de teamă că

acestea vor porni accidental, ucișându-i. Mai avusesse el două tentative anterioare de a-și pune în practică ideile, dar de fiecare dată ceva nu funcționase. Acum simțea că are în mână soluția tehnică completă.

În modulul de comandă era liniște. Cip era în cușca lui, iar Puk adormise pe un fotoliu lângă un hublou. Măine avea de făcut o primă schimbare de noaptea și se gândea că va avea ocazia să-și pună în practică ideile în perioada liniștită de după aceea.

— Cum stăm cu parametrii de zbor, Michael?
— Totul se încadrează în limite normale.

— Atunci să mergem la culcare, concise Jeff.

Dormiri vreme de opt ore după care reveniți în modulul de comandă. Verificăți aparatura de navigație, măsurăți coordonatele de zbor și le transmiteți centrului de coordonare. La momentul prestabilit veni confirmarea că se află pe traiectoria normală și primiți parașutierii pentru modificarea ei ulterioară. Nu mai era nimic esențial de făcut și cei doi piloți se pregătiră pentru micul experiment al lui Jeff.

Acesta trecu în partea inferioară a navei, acolo unde se afla încălțătura. Așeză în poziție de propulsie unul din motoarele pe care le transporta nava. Atașă comutatorul de pornire și montă. În plus, un dispozitiv de captare a fotonilor răzleți, ce ar fi putut scăpa în interiorul navei în cursul funcționării. După ce făcu pregătirile necesare, reveni lângă Michael la comanda navei.

— Cât mai avem până la următorul punct de control? îl întrebă pe Michael.

— Douăzeci de minute și zece secunde, îi răspunde acesta.

— Atunci să facem probă de cinci minute propuse Jeff.

— În ordine, răspunde Michael după câteva scurte verificări de rutină. Suntem gata pentru mărirea vitezei.

— Pornesc motorul suplimentar, spuse Jeff acționând comutatorul.

Amândoi urmăriți încordați reacția navei. Simțiră cum aceasta zvâcni dintr-o dată, dându-le o ușoară senzație de gol în stomac. Dar și aceasta pentru un foarte scurt timp.

— Viteza 450 noduri Michael. Vesele.

— Asta era, am reușit, exclamă Jeff savurându-și victoria.

Așa cum stabiliseră, după cinci minute opriră motorul suplimentar și nava își încetini viteza la limita normală.

— A fost nemaipomenit Jeff, spuse Michael.

Nu credeam că e așa de plăcut să mergi cu o asemenea viteză. Când o mai facem?

— Măine la aceeași oră. Acum să urmărim reluarea comunicațiilor cu baza la următorul punct de control. După cinci minute baza le furniză noile coordonate, iar ei transmiseră confirmarea că le urmează. Tonul pe care la discutaseră era ciudat de disperat, de parcă aveau întârziere.

Centrul de urmărire al comunicațiilor cu navele de transport era în mare fierbere. În ultimele șapte zile încercaseră de câteva ori să se ia legătura cu nava lui Jeff și Michael, dar fără șanse de izbândă. Lucrul cel mai ciudat era că, totuși, în a șaptea zi, primiseră un mesaj de

confirmare a schimbării traiectoriei. Așa ceva nu se mai întâmplase de la ultimul accident cu navele de pasageri. Johnson, șeful centrului de comunicații, se deplăsese personal în sala de urmărire a zborurilor și privea, pe un panou, evoluția curioasă a traiectoriei navei scăpate de sub control.

— Care este concluzia acum, după ce au binevoit să răspundă apelurilor noastre repetate? întrebă el nervos.

— Se pare că la bordul navei nu s-a întâmplat nici o catastrofă, dar măsurătorile arată o abatere considerabilă de la traiectoria în acest moment. Nu vreau să vă dezamăgesc, dar cei doi se îndreaptă cu toată viteza spre o gaură neagră pe care trebuiau să o evite dacă ar fi schimbat la timp traiectoria.

— Prin urmare riscăm să-i pierdem? Cu încălțătura cu tot?

— Da, domnule. Din calculele noastre reiese că o perioadă de aproape o săptămână s-au mișcat cu o viteză dublă de deplasare.

— Vrei să spui că trotineta a luat-o din loc așa, de parcă s-ar fi transformat în cal înaripat?

— Cam așa ceva domnule, înclinăm să credem că la bordul navei a avut loc o transformare. Or fi meșterii acea ceva și au scăpat situația de sub control.

— Ce e efectiv suță la bord?

— Doi piloți, o maimuță și un papagal.

— O fi trecut maimuța la manșă, se mănie Johnson. Ascultă bine la mine, în două ore vreau un raport exact cu tot ce s-a întâmplat acolo: oameni, fapte, decizii, înregistrator de zbor, cauze, efecte, concluzii, vinovați. De nu, puteți să vă luați aduși de la posturile voastre din centru. Vă garantez eu că veți ajunge într-o zonă în care se pot admira doar stele în formare. La fel și dacă trișați. Vreau să știu cum s-a ajuns ca o navă de transport să depășească atâtă timp viteza luminii și să reușească asta în condițiile în care supernavele din „Proiectul luminii” o fac doar în condiții speciale. Cum au reușit cei doi?

— Domnule, nava se mișcă din nou cu viteză superluminică și a intrat deja în zona Sikorsky. Nimic nu-i mai poate salva de acolo. În schimb, cei de la bord se pare că se simt foarte bine.

— Acum, până se mai poate, luați-i cu binisorul, promiteți-le marea cu sarea, numai să aflați soluția tehnică. Dacă le gădiți un pic orgoliul vă vor spune tot. Faceți asta chiar dacă ar trebui să rămâneți pe recepție zece ani. Vă doresc succes, este spre binele vostru, mai spuse el și părăsi sala comunicațiilor.

— Eu cred că este spre binele lui, spuse comandanul centrului după ce Johnson ieși. Apoi începu să stabilească responsabilități precise celor care erau în schimbul de zi.

Jeff era cu ochii pe aparatura de zbor și își extrase din înregistrator principalele coordonate. Îl interesau mai ales momentele critice, acelea în care nava își schimbase regimul de mers. Trebuia să se uite mai atent peste ele pentru a putea aprecia în mod corect modificările legate de timp și spațiu produse de zborul la viteză superluminică. Curios, acestea nu produceau modificări notabile, diferențele erau abia perceptibile.

— Viteza 124, coordonate 14,210 cu 720!

Schimbați imediat traiectoria! auzi e! comenzile centrului, în regim de urgență.

Nevoind să dea apă la moară celor responsabili cu urmărirea zborurilor, se conformă imediat și transmite un mesaj liniștitor înapoi. Nu uitașe că indisciplina îl împiedicase să termine Academia. Exact în ultimul an primise o sancțiune severă pentru ceea ce a fost descris ca fiind „huliganism spațial” și așa ajunsese pilot pe o navă de transport. Dar cum și lucrurile neplăcute au partea lor bună, poate tocmai asta i-a salvat viața. Aproape sigur ar fi fost selectat să facă parte din primul echipaj din „Proiectul Luminii”. Fusesse doar cel mai bun pilot din Academie. Poate nu cel mai bun, dar sigur cel mai talentat. De asta s-a ținut cont sigur atunci. Acum avea să scoată asul din mânecă, să-l pună pe masa directorilor. Să vedem ce vor mai spune acum despre el... Instructorul lui de zbor va fi cel mai fericit, de asta era sigur.

— Michael mai facem o probă? De data asta un pic mai lungă, să spunem de cincisprezece minute?

— Abia aștept, răspuse acesta, altă ocazie nu vom mai avea în zborul acesta. Mai avem o zi și ajungem la destinație.

Jeff puse hotărât mâna pe comutator și ordonă:

— Cu toată viteza înainte!

O PRINȚESĂ DIN ROMÂNIA sau cum se vede țara noastră în SF-ul american

(Sub acest titlu, scriitorul american Paul Park a publicat, în anul 2005, un roman care a fost nominalizat, la 8 iunie, pentru Premiile Sidewise – secțiunea roman, aceste premii fiind consacrate domeniului istoriei alternative. Autorul, născut în 1954, în Massachusetts, și deținător al unui Premiu Nebula – 1996 și a unui World Fantasy – 1998, a revenit asupra României anul acesta, cu un nou volum, intitulat „The Tourmaline”, continuând narațiunea din „A Princess from Rumania”. Să mai adăugăm că laureații Premiilor Sidewise – pentru roman și proză scurtă – vor fi anunțați la cea de-a patra ediție a Convenției SF din Los Angeles, din 23 (!) august.)

Miranda Popescu a fost crescută de părinții ei vitregi în Massachusetts și nu are amintiri despre copilăria ei în România. Mai păstrează câteva lucruri din perioada aceea de mult uitată, a vieții sale, care au pentru ea o valoare unică. În altă lume, Imperiul României este în declin, iar magia și superstiția sa sunt pe cale să dispară în

favorează științei și rațiunii Germaniei. Miranda este singura supraviețuitoare liberă provenită din spiza tigruului alb; ea reprezintă simbolul unei mari puteri pentru România și dușmanii acestei țări, care e păstrată în taină de Aegyptia Schenk von Schenk, o vrăjitoare și precicătoare care așteaptă momentul prielnic să se reîntoarcă. Însă baroana româncă Nicola Ceaușescu a aflat unde se află ascunzătoarea Mirandei. Trimiși în căutarea ei, agenții baronesei s-au împrăștiat în ambele lumi. Miranda nu e conștientă de importanța care i se acordă, nici de amenințările pe care le are de înfruntat. Are, totuși, doi prieteni puternici, pe care se poate baza: Peter Gross, un băiat meditativ, singuratic și iubitor de poezie, cu un singur braț, și pe Andromeda, o fată atrăgătoare, sensibilă și plină de viață.

Eroina acestei cărți este, în mod neașteptat, femeia care la început pare să aibă un caracter antagonist stereotip. Parcurgând paginile romanului, cititorul va ajunge însă să o compătimizească pe baroneasa chimuită, mult mai izolată decât Miranda: ticăloasă și criminală, ea are și multă sensibilitate. Profunzimea scriiturii lui Park se remarcă în toate aspectele, de la cel istoric la personaje și dialog, transformându-l într-o realizare impresionantă.

SHAUN GREEN

(traducere de ANTUZA GENESCU)

